

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Aleksander Stępkowski
SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi J. J.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie sygnatury akt II DSI 53/18,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 17 marca 2020 r.:

- 1. pozostawia skargę bez rozpoznania,**
- 2. zwalnia skarżącego od wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

J. J. pismem z dnia 22 grudnia 2019 r. wniósł skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. akt II DSI 53/18. Domagając się stwierdzenia przewlekłości postępowania skarżący wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 20.000 zł oraz o zwolnienie go z kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Skarżący argumentował, iż doszło - jego zdaniem - do nieuzasadnionej zwłoki w okresie od 15 grudnia 2018 r. do 22 grudnia 2019 r. w postaci opieszałego wezwania do uzupełnienia braków formalnych wniosku o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu. Ponadto, J. J. odniósł, że tego rodzaju opieszałość stanowi obstrukcję procesową i naraża „ekonomię Sądu na straty”, jak również narusza jego prawo do rozsądnego w czasie rozpoznania sprawy oraz generuje straty finansowe i zdrowotne po stronie skarżącego.

Skarga J. J. (datowana na 22 grudnia 2019 r.) wpłynęła do Sądu Najwyższego 20 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

Sąd Najwyższy wyjaśnia, że skarga na przewlekłość postępowania, rozpoznawana jest w trybie przepisów ustawy dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm.; dalej: ustawa o skardze na naruszenie prawa strony lub ustawa). Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. W myśl dyspozycji art. 5 ust. 1 ustawy, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się „w toku postępowania w sprawie”.

W realiach niniejszej sprawy skarga na przewlekłość postępowania została wniesiona po wydaniu przez Sąd Najwyższy orzeczenia w sprawie o sygn. akt II DSI 53/18. Należy bowiem zwrócić uwagę, że 28 maja 2019 r. Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego w sprawie o ww. sygn. II DSI 53/18 wydała postanowienie (k. 63 akt II DSI 53/18). Skarga J.J. datowana jest natomiast na 22 grudnia 2019 r., a do Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych wpłynęła 20 stycznia 2020 r. (k. 9).

Z powyższego wynika, że skarżący wniósł skargę po zakończeniu postępowania przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego. Ustosunkowując się do powyższego, Sąd

Najwyższy uznaje wniesioną w niniejszym postępowaniu skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego za niedopuszczalną i na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. pozostawia ją bez rozpoznania.

W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony Sąd Najwyższy zwolnił skarżącego z kosztów postępowania skargowego. Skarżący jest bowiem osobą pozbawioną wolności i nie ma środków na ich poniesienie, a sprawę o przewlekłość, która okazała się niedopuszczalna, zainicjował bez pomocy zawodowego pełnomocnika.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak na wstępie.